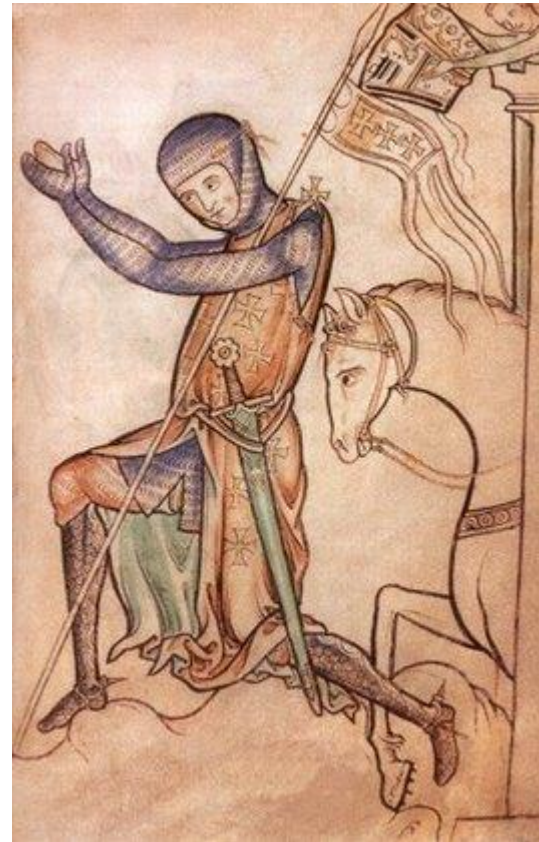

Křížové výpravy

Křížové výpravy

- Křížové výpravy- vojenské výpravy proti muslimům, pohanům a kacířům.
- Křížové výpravy obvykle vyhlášoval papež.
- Účastníci křížové výpravy skládali před započítím výpravy slib a byli označeni symbolem Kristova utrpení-křížem; odtud jejich pojmenování křižáci.
- Křižáci byli pod ochranou církve. Za účast na výpravě měli příslib odpuštění hříchů.

Modlí se středověký křižácký rytíř.
Dobová miniatura.

KŘÍŽOVÉ VÝPRAVY DO SVATÉ ZEMĚ
1095-1291

Křížové výpravy do Svaté země

- Polovina 11. století -postup seldžuckých Turků z východu. Porážka Byzance v bitvě u Mantzikertu (1071) otevřela Turkům cestu do Anatólie, centra byzantské moci.
- Byzantský císař Alexios I. požádal papeže o pomoc; zejména o vyslání dobrovolníků, kteří by pomohli ztracená území dobýt na Turcích zpět.
- Papež Urban II. chtěl zlepšit vztahy s východní církví, jež se roku 1054 oddělila od církve katolické.
- Též měl zájem na dalším prosazování vlivu církve ve společnosti.
- Během svého postupu na západ seldžučtí Turci přijali islám.

Křížové výpravy

- 1095 vyhlásil Urban II. na synodě v Clermontu vojenskou křesťanskou (křížovou) výpravu.
- Ta však zaměřena ne na pomoc Byzanci, ale na osvobození Svaté země od „nevěřících“. Cílem výpravy Jeruzalém, místo Kristova utrpení a místo Božího hrobu.
- Velký ohlas u biskupů, rytířů i prostého lidu.
- Křížové výpravy těžily z vědomí křesťanské pospolitosti Západu probuzeného gregoriánskou reformou.

Papež Urban II. vyzývá v Clermontu k osvobození Svaté země.
Miniatura 14. století.

Lidová výprava 1096

Lidoví kazatelé šířili náboženské nadšení a myšlenku křížové výpravy. Víra ve vítězství křesťanů, kteří ve znamení kříže vyženou nevěřící muslimy ze Svaté země a osvobodí Boží hrob v Jeruzalémě.

Jako první se vydaly na cestu do Svaté země křížácké houfy ze severní Francie a Porýní (20-30 000 lidí), jejichž značnou část tvořili neozbrojení poutníci, muži, ženy i děti.

Po cestě pořádali pogromy na Židy, plenili a loupili. Dostali se ke Konstantinopoli, císař Alexios je dal přepravit do Malé Asie. Zde rozprášeni Turky.

Petr Poustevník, vedoucí lidové výpravy z Francie.
Dobová miniatura.

1. křížová výprava 1095-1099

Rytířská výprava.

Zformovala se později než lidová výprava.

V jejím čele 10 velitelů (rytíři z Francie, Flander, Normani z Itálie).

Na přelomu let 1096-1097 se dostali do Konstantinopole, kde složili lenní přísahu císaři Alexiovi.

Přísahou se křižáci zavázali navrátit všechna území zpět pod vládu Byzantské říše, za to měli slíbený podíl na kořisti a podporu během výpravy ze strany císaře.

Prošli Anatolií, pak se vojska rozdělila- Balduin z Boullionu získal Edessu (dnes Urfa, JV Turecko)

Počátkem roku 1099 křižáci dobyli Antiochii, zde vzniklo knížectví antiochijské (Bohemund).

V létě 1099 oblehli Jeruzalém, Raymond z Toulouse vyjednal vydání tzv. Davidova hradu.

15. července 1099 město dobyto. Křižáci si v dobytém městě si počínali neobyčejně krutě.

Během několika dní povraždili na 70 000 lidí všech vyznání (včetně křesťanů).

1. křížová výprava 1095-1099

Krak des Chevaliers, hrad řádu johanitů

Králem jeruzalemským zvolen Raymond z Toulouse, ze zdvořilosti odmítl. Křižáci následně zvolili Godefroye z Bouillonu.

Zhrzený Raymond vytáhl na sever, oblehl Tripolis, kde vzniklo Tripoliské hrabství (sám Raymond při obléhání zahynul).

Během 1. poloviny 12. století vystavěn pás křižáckých hradů, které měly chránit křižácké území (proti nim pevnosti muslimské).

Vznik rytířských řádů

Křižácké státy

- **Po první křižové výpravě vznikly 4 křižácké státy**
- **Království jeruzalémské**
- 1099-1291.
- Prvním vládcem s titulem Ochránce Svatého hrobu Godefroy z Bouillonu.
- Prvním králem 1100 jeho bratr Balduin z Bouillonu.
- **Edesské hrabství**
- 1098-1141-Balduin z Bouillonu
- **Antiochijské knížectví**
- 1098-1268 Bohemund z Tarentu, syn Roberta Guiscarda
- **Tripolské hrabství**
- 1104-1288 Bernard z Toulouse

1. křížová výprava

Křižáci své závazky vůči Byzantskému císaři nedodrželi, nevrátili mu zpět kdysi byzantská území, na kterých zakládali křižácké státy budované po vzoru západoevropských feudálních monarchií, což na další generace se stalo ohniskem napětí mezi Byzantinci a křižáky, kteří se na Blízkém východě usadili.

2. Křížová výprava 1147-1149

Vyhlášena papežem Evženem III. roku 1147.

Důvodem pád Edessy, kterou dobyli Seldžukové.

Neúnavným propagátorem výpravy
cisterciácký opat Bernard z Clairvaux.

Královská výprava

Účast přijali francouzský král Ludvík VII. a
římský král Konrád III. V říšském vojsku i český
kníže Vladislav II. (jen do Konstantinopole).

Z Konstantinopole do Levanty se křížáci plavili
na lodích.

Oblehli Damašek.

Výprava bez úspěchu.

Králové Ludvík VII., Konrád III. a jeruzalémský
král Balduin III. na 2. křížové výpravě.

3. Křížová výprava 1189-1193

Fridrich I. Barbarossa. Se znamením kříže jako symbolu účasti na křížové výpravě.

4.7.1187 bitva u Hattinu, sultán Saladin rozdrtil křížácká vojska a zajal hlavní velitele.

Důsledkem pád Jeruzaléma (2.10. 1187)

Panství křížáků značně zmenšeno (Antiochie, Tripolis, Tyros, některé hrady-Krak des Chevaliers)

Západní křesťané museli opustit města, směli zůstat židé a pravoslavní. Byzanc se Saladinem uzavřela spojení.

Křížová výprava vyhlášena papežem Řehořem VIII. s cílem znovudobytí Jeruzaléma.

Výpravu ze Svaté říše římské vedl císař Fridrich I. Barbarossa. Jeho součástí byl i český oddíl v čele s knížetem Děpoitem II.

Vyjednán průchod Uherským královstvím a Srbskem.

3. Křížová výprava 1189-1193

1189

Vztahy křížáků a Byzance velmi špatné.

Císař Izák Angelos dal zavřít Barbarossovy posly.

Pokus o dobytí Konstantinopole, Barbarodssa žádal papeže, aby cíle výpravy rozšířil na dobytí Byzance. Nakonec došlo s byzantským císařem ke smíru.

V dubnu 1190 se vojska dostala na turecké území. Během tažení Anatolií Fridrich I. Barbarosa zahynul v řece Salef (10.6.1190).

3. Křížová výprava 1189-1193

Výprava Francouzů a Angličanů vyrazila z Vézelay v červenci 1190. Vedli ji francouzský král Filip II. a anglický král Richard Lví Srdce. Přezimovali na Sicilii. Angličané dobyli na Byzantincích Kypr.

Filip II. a Richard Lví Srdce, setkání na Sicilii

3. Křížová výprava

Obléhání Akkonu, jednoho z významných měst, jež patřil k Jeruzalémskému království křižáky. 12.7. 1191 Akkon kapituloval. Francouzský král poté odplul do Evropy.

Účast českého oddílu Děpolda II. Téměř nikdo se nevrátil. Děpold zemřel pravděpodobně před Akkonem.

Králové Richard Lví srdce a Filip II. přijímají kapitulaci Akkonu.

3. Křížová výprava

V bitvě u Arsufu (7.9. 1191) porazil Richard Lví Srdce Saladina.

Křížáci následně obsadili přístav Jaffu.

V listopadu 1191- červenci 1192 se Richard Lví Srdce pokoušel dobýt Jeruzalém. Neměl ale dostatečné vojsko.

2.9. 1192 uzavřeno příměří mezi křížáky a Saladinem na 5 let. Jeruzalém zůstal Saladinovi, ale byl zpřístupněn pro křesťanské poutníky.

3. Křížová výprava

- Třetí křížová výprava částečně obnovila postavení křížáků na východě, i když se Jeruzalémské království již nikdy nepozvedlo ke svému postavení před rokem 1187.
- Hlavní cíl výpravy znovuovládnutí Jeruzaléma naplněn nebyl.
- Jeruzalém zůstal v rukou Saladina.
- Hlavním městem jeruzalémského království se stal Akkon.

4. Křížová výprava 1202 -1204

1198 vyhlášena Inocencem III.
Vedena francouzskými feudály.

1201 se Francouzi dohodli s benátským dóžetem Enricem Dandolem, že Benátčané přepraví křižáky na Východ, zajistí jim zásobování a připojí své bojovníky. Na oplátku jim byla přislíbena polovina budoucí kořisti. Místo do Svaté země však měla výprava směřovat do Egypta, centra říše Ajjúbovců, Saladinových nástupců.

1202 křižáci zadlužení u Benátčanů dobyli na Jejich popud přístav Zadar v Dalmácii.

Příjezd křižáků ke Konstantinopoli.

4. Křížová výprava

1203 tažení křížáků Benátčanů do Byzance s cílem dosáhnout změny na byzantském trůnu.

Obyvatelstvo Konstantinopole však zůstalo věrno císaři Alexiovi III. Křížáci na Konstantinopol zaútočili a na trůn dosadili opět Izáka II. a jako spoluvládce jeho jako Alexia IV. Alexios slíbil zaplatit 200 000 stříbrných marek, ty však v císařské pokladně nebyly. Císařové museli vyhlásit mimořádné daně – důsledkem povstání, které oba smetlo z trůnu (leden 1204).

Křížáci již neměli v úmyslu na trůn dosadit jiného císaře, ale rozhodli se Konstantinopol regulérně dobýt pro sebe a již v březnu 1204 měli již Francouzi s Benátčany dohodu o rozdělení kořisti: křížákům měla připadnout vláda v dobytých územích, zatímco Benátky měli nadále ovládat zdejší obchod. Křížáci definitivně rezignovali na tažení do Svaté Země.

12.4.1204 Konstantinopol dobyli a vyplenili.

Alexios IV.

Latinské císařství

1204-1261

Křižácký stát na troskách byzantské říše

světle fialová-Latinské císařství

růžová-řecký nástupnický stát Byzantské říše

zelená- území získaná Benátkami

hnědá- seldžucký sultanát

Panovníci Latinského císařství

Balduin I, (1204–1205)

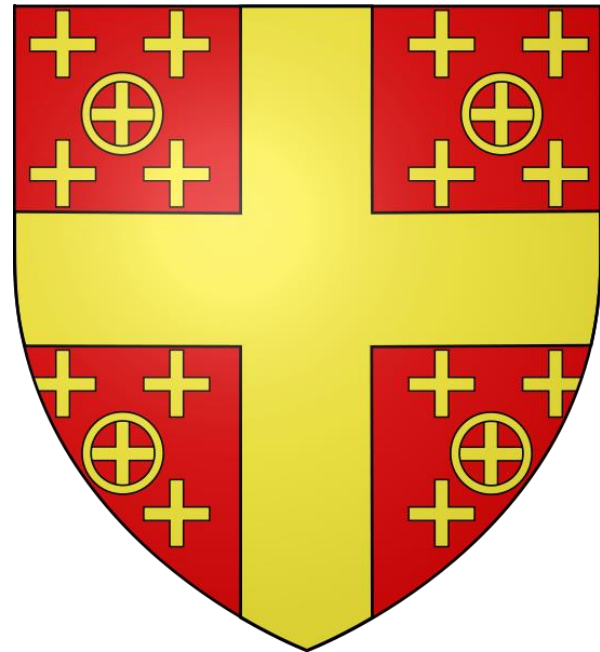
Jindřich (1206–1216), Balduinův bratr

Petr (1216–1217)

Jolanda (1217–1219), Jindřichova sestra Robert I.
(1219–1228)

Balduin II.(1228–1261)

Jan z Brienne, vládnoucí Latinskému císařství v letech
1229 až 1237

Znak Latinského císařství

5. Křížová výprava 1217-1221

Inocenc III. chtěl, aby nová výprava byla pod plným dohledem papežství stejně jako byla První křížová výprava, a aby se nevymkla kontrole jako čtvrtá křížová výprava, kdy ji zneužili Benátčané k dobytí Konstantinopole.

Po smrti Inocence III. se organizace ujal jeho nástupce Honorius III. jednal s uherským králem Ondřejem II. a rakouským vévodou Leopoldem VI. , kteří se do Svaté země skutečně vypravili. Pokus o dobytí Jeruzaléma nakonec nerealizován (1217). Ondřej II. se vrátil do Uher.

1218 příjezd Viléma Holandského a dalšího vojska. V té době se věřilo, že Damietta je strategickým bodem, klíčem k Nilu, tím pádem možností obsadit celý Egypt a že z Egypta se potom dá ovládnout celá Palestina a Jeruzalém. Křižáci se spojili s ikonyjským sultanátem, který zaútočil na Sýrii a umožnil tak křižákům zaútočit na Damiettu. V roce 1219 byl přístav obléhán a dobyt křižáky. Ti byli ale v roce 1221 poraženi před Káhirou a následně vypuzeni z celého Egypta.

1219 dle tradice přijel do křižáckého ležení František z Asissi, jenž poté odešel kázat sultánovi Al-Kamilovi.

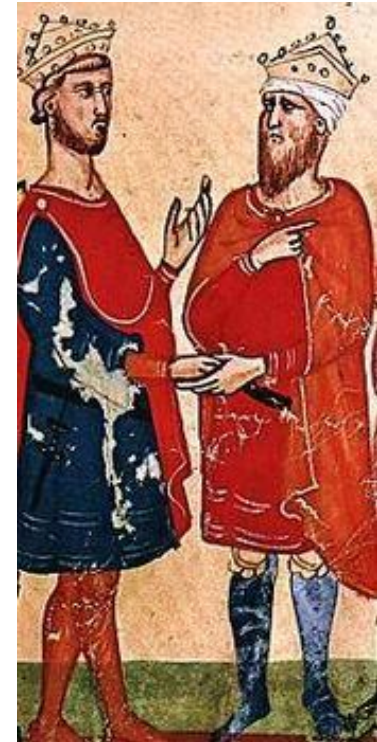

František z Asissi káže sultánovi Al Kamilovi. Giotto, freska.

6. Křížová výprava 1228-1229

Výprava císaře Fridricha II.

Vojsko vyrazilo 1227, císař se pro nemoc zdržel, Papež v domnění, že nechce na výpravu odejet, jej exkomunikoval. Císařova exkomunikace však měla na výpravu neblahé následky; obrovská německá armáda, která dorazila do Palestiny posléze odmítla následovat exkomunikovaného císaře a rovněž palestinští baroni, tekpláři a johanité od Fridricha dali ruce pryč. Pouze řád německých rytířů zůstal stát při císaři. Fridrich, který se kvůli exkomunikaci nacházel ve složitém postavení vůči domácím baronům, nechtěl v Palestině vést dlouhou válku a dal přednost diplomacii. Al-Kamil, který měl napjaté vztahy se svými příbuznými, jež vládli Sýrii, byl jednání přístupný. Fridrichovi se nakonec podařilo pro Jeruzalémské získat rozsáhlá území v palestinském vnitrozemí, včetně samotného Jeruzaléma, kde se Fridrich sám korunoval jeruzalémským králem a desetileté příměří. Jeho úspěchy však nenašla odezvu ani u papeže, ani u křižáckých baronů. Fridrich opustil Palestinu roku 1229. Křižácké Zámoří upadlo do chaosu občanských válek a když vypršelo příměří vyjednané Fridrichem, muslimové rychle galilejské vnitrozemí dobyli zpět, padl i Jeruzalém, jenž křižáci už nikdy nedobyli zpět.

Císař Fridrich II. vyjednává se sultánem Al-Kámilem.

7. Křížová výprava 1248-1252

Výprava francouzského krále Ludvíka IX.

1244 znovu obsazen Jeruzalém muslimy.

Francouzský král Ludvík IX. se 1248 vypravil na Přední Východ s cca 25 000 armádou. Jeho cílem Egypt. Zimu strávili křižáci na Kypru. 1249 se vylodili u Damietty, kterou dobyli.

Pokus o dobytí Mansourahu. Hlavní křižácké síly pod velením samotného Ludvíkana padeny Mamlúky, které vedl budoucí sultán al-Din Turanshah. Ludvík byl poražen, odmítnul se však stáhnout zpět k Damiettě a naopak se pokusil se dál obléhat Mansourah. Obléhání skončilo katastrofou a křižáci trpěli strašným hladem. Nakonec dal francouzský král pokyn k návratu zpět. Cestou k Damiettě v březnu 1250 Ludvík IX. zajat. Vykoupen křižáky výměnou za Damiettu a 40 000 liber stříbra. Ludvík pobýval ve Svaté zemi do roku 1252, ale bez výsledku. Jako celek výprava neúspěšná. Ludvíkovi však přinesla velkou osobní prestiž.

Ludvík IX., dobová iluminace

8. Křížová výprava 1270

Výprava francouzského krále Ludvíka IX.

Sultán Baibars al-Bunduqdari využil války mezi Benátkami a Janovem (1256-60) a zmocnil se roku 1256 Haify, Toronu a Nazaretu. Navíc dobyl také křižáckou baštu Antiochii, kterou křesťané drželi bezmála 170 let. Kyperský král Hugo III., který byl zároveň i vládcem Jeruzalémského království se vylodil u Akkonu, aby ubránil alespoň hlavní město. V červenci 1270 se vylodil Ludvík IX. V Tunisku. V parném létě vojsko sužovaly nemoci. 25.8.1270 Ludvík IX. zemřel. Křižáci začali obléhat město Tunis. Obléhání se nezdařilo a velitelé od dalších pokusů upustili. 30.10. se podařilo se sultánem vyjednat smlouvu obsahující volný obchod s městem a také ochranu křesťanských mnichů. Po tomto malém diplomatickém úspěchu výprava oficiálně skončila. Krátce poté dorazil do Tuniska anglický princ Edward, který poté pokračoval v plavbě do Akkonu. Francouzská část výpravy se vydala na cestu k domovu.

Obležení Tunisu. Dobová miniatura (dole).
Smrt Ludvíka IX. před Tunisem. Dobová miniatura (nahore).

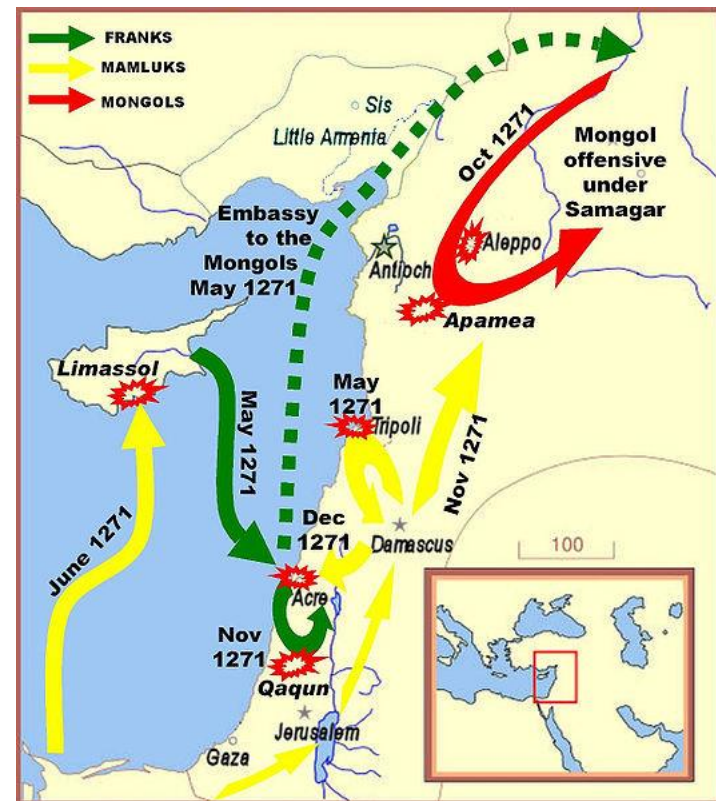
9. Křížová výprava 1271

Výprava anglického prince Eduarda.

Po odplutí většiny Francouzů. Zůstali ve Svaté zemi jen anglický princ Eduard a bratr Ludvíka IX. Karel z Anjou, který připlul krátce před bratrovou smrtí. Vojsko přezimovalo na Sicilii. V květnu 1271 přistáli v Akkonu v době, kdy sultán Bajbars oblehl město Tripolis. Eduard hledal posily a dojednal s Mongoly společný útok na Mamluky. Mocný protiútok muslimů však donutil Mongoly, aby se stáhli. Sultán Baibars se neúspěšně pokusil vylodit své vojsko na Kypru. Princ Eduard vyburcoval zbylé křížácké rytíře k boji. V čele vojska na jih, rytíři však odmítli bránit nově nabytá území a proto se Eduard stáhl zpět do Akkonu. V létě plánoval útok na Jeruzalém, když ho zastihla zpráva o smrti jeho otce smrti Jindřicha III. V září roku 1272 opustil Svatou zemi a odplul domů do Anglie, kde byl korunován králem Eduardem I. Do Svaté země se již nevrátil.

Po Eduardově odplutí sultán Bajbars postupně likvidoval poslední zbytky křížáckých držav. V květnu **1291 padl Akon**, poslední křížácká država na Blízkém východě.

Dobytím Akkonu skončily křížové výpravy do Svaté země.

9. křížová výprava zeleně- tažení křížáků
žlutě- tažení Mamluků
červeně- tažení Mongolů

RYTÍŘSKÉ ŘÁDY

Rytířské řády

Řeholní organizace tvořené rytíři-mnichy, bojujícími proti nevěřícím za křesťanství. Vznikly v souvislosti s křížovými výpravami do Svaté země, kde měly nejprve za úkol ochranu poutníků do Svaté země a péči o nemocné poutníky. Brzy však převážila role vojenská, role obránců křesťanství před nevěřícími. Ve Svaté zemi řády bojovaly za ochranu a rozšíření křížáckých držav. Vedle Palestiny působily rytířské řády také na Pyrenejském poloostrově v rámci reconquisty a v Pobaltí, kde bojovaly proti pohanům. Řádoví rytíři se též účastnili bojů proti heretikům (např. proti katarům).

Rytířské řády vzniklé v Palestině

Johanité

Templáři

Řád německých rytířů

Rytířské řád vzniklé na Pyrenejském poloostrově:

Řád calatravských rytířů

Řád svatojakubských rytířů

Rytířské řád vzniklé v Pobaltí

Řád mečových rytířů

Johanité

Řád vznikl na počátku 12. století při špitálu sv. Jana v Jeruzalémě, který měl na starosti nemocné poutníky do Jeruzaléma. Záhy vznikly první pobočky řádu v jihoitalských Přístavech pro poutníky ze všech zemí. Šlechtičtí členové řádu byli ozbrojeni a vedle charity plnili také vojenské úkoly. Johanité se vedle templářů stali nejvýznačnějším vojenským faktorem ve Svaté zemi.

Krak des Chevaliers, největší křižácká pevnost ve Svaté zemi, byl sídlem velmistra Johanitů.

- Od 16. st., kdy řád zakotvil na Maltě, se nazývá řádem Maltézských rytířů

Templáři

Templářští rytíři v útoku (nahore).
Templáři hrající šachy (dole).

Vznikl v Palestině po dobytí Jeruzaléma na ochranu poutníků putujících k Božímu hrobu. Schválen papežem 1129. Svůj název odvozoval od svého sídla v místech někdejšího Šalamounova chrámu (templu). Aktivně se účastnil bojů s nevěřícími ve Svaté zemi. Po pádu Akkonu centrum řádu přeneseno nejprve na Kypr a pak do Francie.

1307 francouzští templáři pozatýkáni na rozkaz krále Filipa IV. Sličného, který měl zájem získat rozsáhlý majetek templářů .

V následných inkvizičních procesech řád odsouzen jako kacířský; nejvyšší představitelé upáleni.

1312 řád zrušen Klimentem V.

Řád německých rytířů

Vznikl ze špitálního bratrstva založeného 1189-1190 při obléhání Akkonu. Jeho úlohou byla charitativní činnost a šíření křesťanství mezi pohany.

Po roce 1230 řád pronikl do pohanských Prus, kde později založil na územích, které dobyl, řádový stát. Sídlo velmistra původně v Akkonu, později v Benátkách a od 1307 v Malborku (Marienbergu)- dnes Polsko.

Porážka u Grunwaldu (1410) podlomila moc řádu.

Ve změněné podobě řád existuje dodnes.

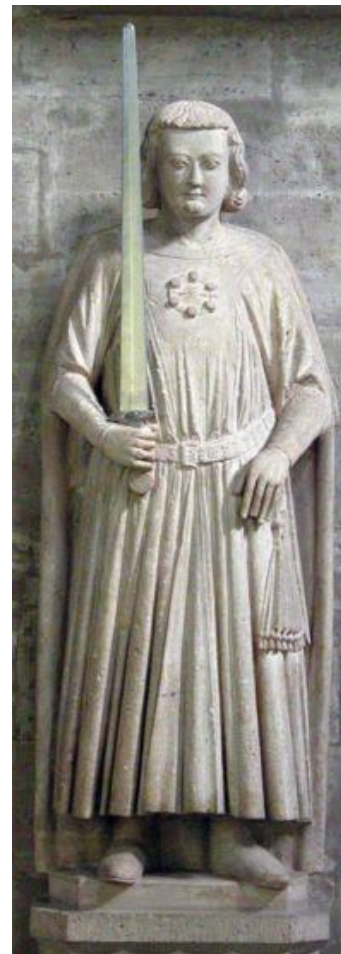

Věž řádové pevnosti v Akkonu.

KŘÍŽOVÉ VÝPRAVY PROTI POHANŮM

Výprava proti polabským a pobaltským Slovanům 1147-1148

V souvislosti s vyhlášením druhé křížové výpravy se část rytířů rozhodla jít ne do Svaté země, ale bojovat proti pohanským Slovanům (účast Dánové, Sasové, Poláci, Češi). Obodrité, kmenový svaz polabských Slovanů podnikl v červnu roku 1147 vpád na německé území. Křižáci proti Obodritům vytáhli v pozdním létě 1147 a poté, co se jim podařilo úspěšně vytlačit Slovany z křesťanských oblastí, zaměřili se na obodritskou pevnost Dobin a veletskou pevnost v Demminu. Křižáci, mezi nimiž byl i dánský král Knut V., makrabě Severní marky Albrecht Medvěd a saský vévoda Jindřich Lev zaútočili nejprve na Dobin. Někteří z křižáků začali drancovat okolí, jiní ale plundrování neschvalovali, protože tuto zemi nevnímali jako zemi nepřátel, ale jako dobyté území, které jim patří. Saské vojsko pod velením Jindřicha Lva u Dobinu ustoupilo poté, co kníže Niklot souhlasil, že přijme křest. Obléhání Demminu však úspěšné nebylo a křižácká armáda se tedy nechala markrabaty odklonit do Pomořanska. Armáda táhla na východ až dosáhla města Štětín, které však již bylo křesťanské, a po setkání křižáků s místním biskupem Albrechtem a knížetem Ratiborem I. se křižácká armáda rozpadla. Jako dohra křížové výpravy bylo Meklenbursko a Pomořansko osazeno lidmi Jindřicha Lva a Braniborsko lidmi Albrechta Medvěda.

Hrob Jindřicha Lva v brunšvické katedrále.

Výpravy proti Finům

- **Švédské křížové výpravy** byly tři vojenské expedice Švédů do Finska v průběhu 12. a 13. století. Na konci těchto výprav stála trvalá švédská kolonizace a christianizace Finska.

Švédští křížáci plavící se do Finska.

KŘÍŽOVÉ VÝPRAVY PROTI HERETIKŮM

Křížová výprava proti Albigenským 1208-1229

Albigenští-kataři.

Hereze, která se rozšířila ve 12. století na jihu dnešní Francie. Katarské učení nebylo skloubeným teologickým systémem, nýbrž spíše jakýmsi neuzavřeným souborem typických věr, z jehož prvků si každá katarská skupina, popřípadě i jednotlivec, svou víru skládal. Nauková jednota se nepovažovala v katarství za určující. Kataři vycházeli zejména z Bible. Nový zákon přijímali, většinu Starého zákona odmítali a vykládali jako záznamy o ďábových činech.

Kataři věřili, že hmotný svět stvořil ďábel, svržený Bohem z nebeského království. Ďábel některé anděly obloučil a jiné strhl z nebe násilím. Z bláta uplácal těla a do nich zajal dva anděly, Adama a Evu, z nichž pochází celé lidské pokolení. Kataři z většiny odmítali, že by Kristovo ukřížování mělo spásnou povahu. Spasit může jedině svatý život a přijetí křtu Duchem svatým (consolamentum)

Kataři měli vlastní církve v čele s biskupy.

Katarská pevnost Qéribus.

Křížová výprava proti Albigenským 1208-1229

Nejprve snaha církve přivést albigenské na správnou (=katolickou) víru. Kázáním pověřeni cisterciáci, ale nebyli úspěšní. Od roku 1206 zde začal kázat Domingo Guzman (Sv. Dominik), v souvislosti se snahou obrátit katary, vznikl dominikánský řád.

1208 - papež Inocenc III. vyhlásil proti kacířským albigenským (katarům) křížovou válku.

1209-1224 **1. fáze války- křížová výprava baronů.**

Pod vedením opata ze Citeaux Arnauda Amauryho. Vojenský velitel Simon z Montfortu dobyl většinu území, stal se hrabětem z Toulouse. Velmi kruté počínání křížáků.

Znovupovstání katarů vedlo k tomu, že syn Simona z Montfortu ztratil 1224 území dobyté svým otcem ve prospěch právoplatného dědice Raimonda VII. z Toulouse .

Monfort své nároky postoupil francouzskému králi.

Kataři vyhnáni z města Carcassonne.

Křížová výprava proti Albigenským 1208-1229

1226-1229 2. fáze - královská výprava.

Pod vedením Ludvíka VIII.

Rychlý úspěch královského vojska.

1229 podepsal poražený hrabě Raimond VII. z

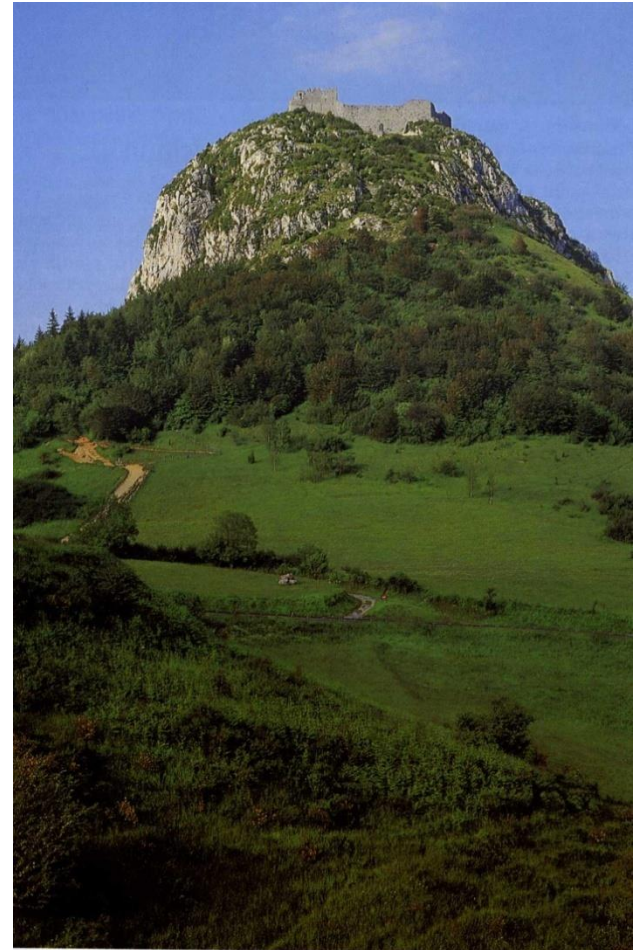
Toulouse mír.

Donucen provdat svou dceru a dědičku za syna
Ludvíka VIII. Alfonse z Poitiers.

V důsledku toho 1271 připadlo dosud nezávislé
toulouské hrabství Francii.

Poslední boje kacířů se odehrály na hradě

Montségure, který byl dobyt až roku 1244.

Montségure, poslední katarský
hrad, dobyt 1244.